

Una altra cosa que em va cridar l'atenció: les fotografies que feia dels Cementiris que hi havia al costat de les capelles o esglésies rurals. Li vaig preguntar algunes vegades perquè ho feia, però les evasives eren les respostes.

Sempre portava la màquina de fotografiar a punt. Feia fotos i tenia cura de guardar-les ben ordenades. I en aquest ordre, s'hi afegia els llibres i les guies de muntanya d'on n'havia sortit més d'un projecte d'excursió.

Una costum que també era exclusiva d'ell era el bastó. Una de les primeres coses que feia, tan bon punt iniciàvem el camí, era buscar un bastó. El bastó a voltes, era una branca prima que es blincava, que no podia servir de suport. I quan tornàvem al cotxe, el llençava. Li vaig preguntar perquè ho feia. La resposta va ser: per les serps!(?). Vàrem acabar agenciant-nos un bastó cadascun, que ja teníem al maleter del cotxe... i que encara conservo, com a record de l'amic.

Ja s'ha dit que era manyà de professió. Un manyà integral. Com els de llavors... De l'Amadeu és podria dir que era una especialista amb tot. Forja, soldadura –tant elèctrica com autògena–interpretació i realització material de plànols, i mil recursos per resoldre els problemes que li plantejava la reparació o la transformació en especial les màquines tèxtils (telers, ordidors, bobinadores, etc.).

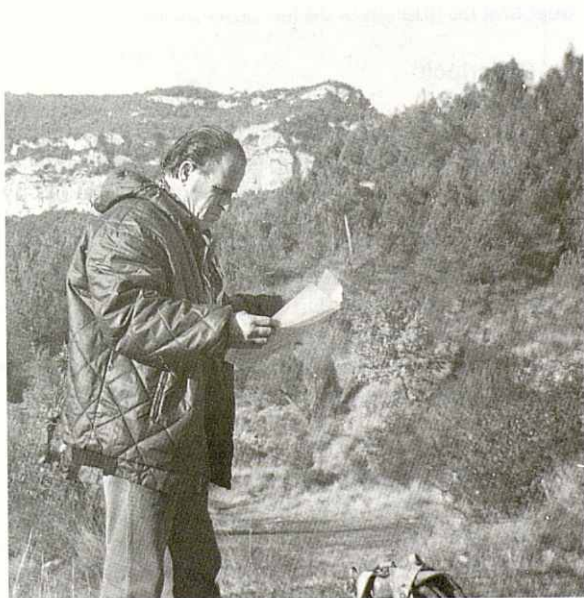
Tenia una estima a Catalunya, que era encomanadissa. A la motxilla sempre hi portava una llaçada o un tros de cinta amb les quatre barres.

Quan va morir, després d'una penosa malaltia i intervenció quirúrgica, al seu enterrament, damunt del seu taüt la senyera el va acompanyar, fins i tot dins la seva última morada.

Convençut que els seus dies eren comptats quan li varen dir que s'havia de sotmetre a una intervenció quirúrgica, m'ho va fer saber i és va acomiadar: "Pere, –em va manifestar–, segurament començaré la gran travessa...". Va morir el dia 5 de setembre de 1992 als 79 anys d'edat.

Segur que enllà, "fent la gran travessa", s'ha retrobat amb els seus amics de joventut en Pere Llach i els germans Gabarró, en Francesc Sastre, el Dr. Salvador Llobet, altres companys de l'Agrupació i, tots junts, i seguint amb la dèria de caminar, ho fan ara, dins l'indefinit...

Pere Crusellas i Solsona

Excursió als Cingles de Berti